

дете, ще мине и московецъ. Разбрахте ли сега що сте направили?

Студенъ потъ изби по свжсенитѣ чела на башибозука. Униженъ, смутенъ като никога въ живота си, той, Латифъ Пехливанъ, башъ пехливанъ въ сюнетитѣ, стоеше предъ бея съ треперящи колѣни, ни живъ, ни мъртъвъ.

Беятъ не можеше повече да гледа на смазанитѣ отъ умора и мизерия клетници. Трѣбваше по-скоро да се отведатъ и настанатъ нѣкжде. Той ги преброи набързо.

— Осемнадесетъ деца. Има ли назадъ оставени?

— Нѣма, бей ефенди.

— Кжде ще ги водишъ сега?

— Кждето заповѣдашъ, беимъ. Въ хекюмата ако речешъ.

— Оттука право въ църквата ще ги водишъ. Никой ни да чуе, ни да види. Остави ги тамъ и върви си. Разбра ли?

— Разбрахъ, беимъ, — отговори съ низко темане Латифаа.

— Хайде чоджумъ, — обърна се беятъ къмъ децата по български. Вървете въ църквата и чакайте ме тамъ. Сега ще дойда.

Латифаа съ наведена глава поведе коня следъ себе, а децата и башибозука тръгнаха следъ него.

Тевфикъ бей влѣзна въ конака да си обуе чепицитѣ и си вземе бастона.

* * *

Децата бѣха въ църковния дворъ насѣдали по тревата, нѣкои се отърколили отъ умора, а нѣкои вече иззаспали, ако и гладни.